

РЕШЕНИЕ

№ 694

гр. Варна, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Г.а

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разгледа докладваното от Иванка Д. Дрингова Въззивно гражданско дело № 20213100502341 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх. № 295288/28.07.2021г. от В. П. СТ.**, ЕГН ***** от гр. Варна, чрез адв. Е.С. от ВАК, срещу решение № 261944 от 14.06.2021г., постановено по гр. дело № 15512/2017г. на ВРС, ХЛП-ри състав, в частта, с която въззивницата е осъдена да заплати на К. Б. Т., ЕГН *****, сумата от 6317,00 лв. – заплатена от въззиваемия сума с извънсемейни средства по договор за проектиране, доставка и монтаж на мебели от 19.10.2007г., за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к.Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6, както и в частта, с която е отхвърлена претенцията по сметки на въззивницата против К. Б. Т., за заплащане на сумата от 3158,50 лв., претендирана като ½ от общо платената сума от въззивницата с лични средства в размер на 6317 лв. за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к.Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6 с включени в него ел.уреди, придобито от „ДЕСПАС“ ООД по силата на договор за поръчка от 19.10.2007г.

В жалбата се сочи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че искането на въззиваемия, уточнено в съдебно заседание, е било за ½ от сумата от 6317 лв. и закупеното имущество е в имот, поставен в дял на бившия съпруг. Намира, че първоинстанционният съд неправилно е интерпретирал изслушаните свидетелски показания,

като е пренебрегнал наличните писмени доказателства. Претендират се и направените по делото разноси.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение в обжалваните части, които намира за правилни и законосъобразни и се моли за тяхното потвърждаване.

Образувано е и по **въззивна жалба вх. № 295362/29.07.2021г.** от К. Б. Т., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. Варна, ул. „П.К.“ № 2, чрез процесуалния му представител адв. Б.Б. от АК – Варна, срещу решение № 261944 от 14.06.2021г., постановено по гр. дело № 15512/2017г. на ВРС, ХЛП-ри състав, в частта, с която е отхвърлена претенцията на въззивника срещу В. П. СТ., ЕГН *****, за разликата от уважените в размер на 1199,12 лева - главница за периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г. и сумата от 293,71 лв. - законна лихва за забава върху главницата до претендираните 8036,50 лв. за главница и до 1250,43 лв. за лихва по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. и в частта относно неизясняване по направеното искане с правно основание чл. 349, ал. 3 от ГПК за вписване на законна ипотека върху апартамент № 3.

В жалбата се сочи, че решението е неправилно, постановено при неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и необосновано. Оспорва се извода на съда, че със сумата от 14740,24 лв. въззивникът е погасил свой дълг от 13541,12 лв. Твърди се, че двамата съделители са солидарни длъжници и са равнопоставени с дялове от 50% от задължението по неговото погасяване и доколкото въззивникът е заплатил сумата от 16073,66 лв., то въззиваемата му дължи половината от заплатената сума.

Намира за незаконосъобразен изводът на съда, че не дължи неизясняване по искането му с правно основание чл.349, ал.3 от ГПК за учредяване на законна ипотека, като счита същото за допустимо и основателно.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна по жалбата, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за правилно и законосъобразно и се моли за неговото потвърждаване.

Варненският окръжен съд, с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните доказателства, в предметните предели на жалбата, приема за установено от фактическа страна следното:

Гр. дело № 15512/2017г. по описа на ВРС е образувано по искова молба от К.Б. Тодров срещу В. П. СТ. за делба на недвижими имоти, придобити от страните в СИО.

С влязло в сила решение № 5407/31.12.2018г. е допусната делба на 1/ апартамент № 42, с идентификатор 10135.2562.3.2.42, находящ се в гр. Варна, район Приморски, ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. В, ет. 6, ап. 42, с площ от 60,46 кв.м., ведно с принадлежащото му избено помещение и 2,4434 % от общите части на сградата, при граници по кадастрална схема: на

същия етаж: 10135.2562.3.2.41, под обекта 10135.2562.3.2.38, над обекта – няма, между съсобствениците и при квоти, както следва: за К. Б. Т., ЕГН ***** при квота от 64500/84500 ид.ч. и за В. П. СТ., ЕГН ***** , при квота от 20000/84500 ид.ч., на основание чл. 34 ЗС и 2/ апартамент № 3, с идентификатор 10135.2562.3.1.3., находящ се в гр. Варна, ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. А, ет. 1, ап. 3, с площ от 63,50 кв.м. ведно с принадлежащото му избено помещение с площ от 8 кв.м. и 2,9812 % ид. ч. от общите части на сградата, при граници по кадастралната схема: на същия етаж: 10135.2562.3.1.2, 10135.2562.3.1.31, под обекта – няма, над обекта: 10135.2562.3.1.6. между съсобствениците и при квоти, както следва: за К. Б. Т., ЕГН ***** – при квота ½ идеална част и за В. П. СТ., ЕГН ***** - при квота ½ идеална част, на осн. чл. 34 ЗС.

В първото открито съдебно заседание във втора фаза на делбата съдът е приел следните заявени и уточнени претенции от ищеца против ответницата, изменени в хода на производството: 1/ за заплащане на сумата от 8036,50 лв., представляваща половината от заплатената сума в общ размер на 16073,66 лв. – заплатени от К. Б. Т. вноски по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. през периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г., както и сумата от 1250,43 лв., представляваща законната лихва за периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г.; 2/ за заплащане на сумата от 6317 лв., заплатена от К. Б. Т. сума с извънсемейни средства до договор за проектиране, доставка и монтаж на мебели от 19.10.2007г.; 3/ за заплащане на сумата от 9317,25 лв., дължим наем за еднолично ползване от В. П. СТ. на апартамент № 42, находящ се в ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. В, ет. 6, за периода от 01.06.2017г. до настоящия момент, както и сумата от 1250,43 лв., представляваща законната лихва за периода от 01.06.2017 г. до 17.07.2020г.; 4/ за възлагане в дял и еднолична собственост на апартамент № 42, находящ се в ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. В, ет. 6.

Приети за съвместно разглеждане са претенциите на ответницата против ищеца, както следва : 1/ за заплащане на сумата от 6286,25 лв., представляваща една втора от погасената от В. С. сума 12572,49 лв. по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г., както и законна лихва в размер на 1995,80 лв. за периода от 01.06.2017г. до 17.07.2020г.; 2/ за заплащане на сумата от 3158,50 лв., представляваща ½ от общо платената сума от В.С. в размер на 6317 лв. за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к. Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6, с включени в него ел.уреди, придобито от “ДЕСПАС „, ООД по силата на договор за поръчка от 19.10.2007г. оборудване, трайно прикрепено към имота съобразно размерите и функционалността на същия, закупено с лични средства на В. П. СТ., платени в брой с 3 броя разходни касови ордери: РКО №562/19.10.2007 – 1500 лв., РКО №658/04.12.2007 г. 269 лв. и РКО № 653/13.12.2007 г. – 4864 лв.

По делото е прието заключението на вещото лице Р.П. по проведената СТЕ, съгласно което се установява, че действителните пазарни стойности на апартамент № 42 е 108 600 лв., а на апартамент № 3 - 113100 лв.

От заключението на вещото лице Д.П. по проведената ССЕ се установява, че общият размер на вноските по кредита, които са внасяни от К.Т. за периода от м. януари 2019г. до м. юни 2020г. е 14740,24лв., а лихвата върху тази сума, считано от датата на плащане на

вноската до 30.06.2020г. е в размер на 1250,43 лв. Общият размер на вноските по кредита, които са внасяни от В.С. за периода от 01.06.2017г. до 31.12.2018г. е 12031,50 лв., а лихвата върху всяка вноска от датата на извършването ѝ до 17.07.2020г. е 2802,41 лв.

С договор от 10.11.2007г. П.К.М. е дарила на сина си К. Б. Т. сумата от 12000 лв. за обзавеждане на кухня и за довършителни работи.

Като доказателства по делото са приети по делото поръчка – договор от 19.10.2007г., сключен между „Деспас“ ООД и В.С. за доставка на мебели и ел. уреди на стойнос 6317 лв., с вкл. монтаж. Представени са и 3 броя квитанции от 19,10.2007г., 04.12.2007г. и 13.12.2007г. за заплащане на уговорената цена от В.С..

По делото са събрани и гласни доказателства посредством разпит на свидетелите Ж. Г. АД., воден от ищеца, и И.К.С., водена от ответницата.

С решение № 261944 от 14.06.2021г. първоинстанционният съд е 1/ отхвърлил предявената възлагателната претенция от К. Б. Т. за възлагане в дял и еднолична собственост на апартамент № 42, находящ се в ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. В, ет. 6 и е 2/ разпределил допуснатите до делба недвижими имоти, като на К. Б. Т. е поставен в дял и собственост апартамент № 42, находящ се в гр. Варна, ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. В, ет. 6, ап. 42, с пазарна оценка 108 600,00 лева, а на В. П. СТ. е поставен в дял и собственост апартамент № 3, находящ се в гр.Варна, ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. А, ет. 1, ап. 3, с пазарна оценка 113100 лв. 3/ Съделителката С. е осъдена да заплати на К. Б. Т. за уравниение на дела ѝ сумата от 57191,72 лв., считано от влизане в сила на настоящото решение. 4/ С. е осъдена да заплати на Т. и сумата от 1199,12 лв. - главница за периода 30.01.2019 г. до 30.06.2020 г. и сумата от 293,71 лв. - законна лихва за забава върху посочената главница, за периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г., представляващи платена в повече от К.Т. при плащане на дължимите вноски по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г., като е отхвърлил претенцията в частите за разликите от установените размери на главници и лихви до претендираните - от 1119,12 лв. до 8036,50 лв. за главниците и от 293,71 лв. до 1250,43 лв. за лихвите за забава. 5/ К.Т. е осъден да заплати на В.С. сумата от 6286,25 лв., представляваща главница за периода от м.06.2017г. до 31.12.2018г. и сумата от 1995,80 лв. , представляваща законна лихва за забава върху главницата за периода от 01.06.2017г. до 17.07.2020г., представляващи платена в повече от В. С. при плащане на дължимите вноски по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. 6/ С. е осъдена да заплати на Т. сумата от 6317 лв., представляваща заплатена от Т. сума с извънсемейни средства по договор за проектиране, доставка и монтаж на мебели от 19.10.2007г., за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к.Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6. 7/ Отхвърлена е претенцията по сметки на В.С. за заплащане на сумата от 3158,50 лв., претендирана като ½ от общо платената с лични средства сума от С. в размер на 6317 лв. за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к.Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6. 8/ В.С. е осъдена да заплати на К.Т. обезщетение за еднолично ползване на апартамент № 42, находящ се в ж.к. „Ч.“, бл. 1, вх. В, ет. 6, за периода от 01.06.2017г. до 17.07.2020г.,съизмеримо с дължимия се наем, в размер на сумата от общо 9317,25 лв. главница и сумата от общо 1250,43 лева, представляваща законната лихва върху

главницата, за периода от 01.06.2017г. до 17.07.2020г., както и страните са осъдени да заплатят съответните дължими държавни такси.

Гореизложената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително, произнасянето съответства на предявеното искане и правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството и решението са допустими.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

По въззивна жалба вх. № 295362/29.07.2021г.:

Съгласно практиката на ВКС, обективизирана в решение № 139 от 24.10.2018г. по гр.д. № 4625/2017г., постановено по реда на чл.290 от ГПК, претенцията на единия от бившите съпрузи срещу другия съпруг за заплащане на сума, изплатена от този съпруг за погасяване на взет по време на брака банков заем за закупуване на имот - съпружеска имуществена общност, не представлява претенция за частична трансформация на лични средства в придобиването на този имот. Това е така, защото погасяването с лични средства от единия съпруг на задълженията, поети във връзка с изплащането на цената на придобит по време на брака имот, не влияе върху правата на страните, които те имат в съсобствеността на този имот към момента на неговото придобиване. Погасяването на тези задължения от единия съпруг поражда само облигационни задължения за другия съпруг, които следва да бъдат уредени след евентуалното прекратяване на брака. Съгласно чл.32, ал.2 СК от 2009 г. и чл.25, ал.2 СК от 1985 г./отм./ съпрузите са солидарни длъжници за взетия по време на брака банков кредит за закупуване на жилище и ако целият кредит или част от него са погасени само от единия от съпрузите с негови лични средства, след прекратяване на брака на основание чл.127, ал.2 ЗЗД този съпруг може да претендира от другия за заплащане на *припадаща се част от платеното съобразно притежаваната от този съпруг квота в съсобствеността*. Когато заемът е платен по време на фактическата раздяла, касае се за лични средства на съпруга и затова и в този случай претенцията е основателна. Тъй като, както бе посочено по-горе, тази претенция е свързана с уреждане на имуществените отношения между бившите съпрузи след прекратяването на брака им /след трансформирането на съпружеската имуществена общност в обикновена съсобственост/, ако е предявена в производството по делба, тя представлява претенция по сметки, която, съгласно чл.346 от ГПК, може да се разглежда във втората фаза на делбата.

В конкретния казус, ищецът твърди да е погасил с лични средства сумата от 16073,66 лв.по тегления по време на брака договор за ипотечен кредит, поради което претендира ответницата да му заплати половината от тази сума, ведно със законната лихва от погасяването на всяка вноска. Относно на внесените от ищецът суми, съдът кредитира заключението на вещото лице Павлова, съгласно което през периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г. К.Т. е погасил общо 14740,24 лв. Плащанията, извършени след предявяването

на претенцията, с които са погасени дължимите по кредита вноски за м. февруари и м. март 2021г. от по 666,71 лв., не следва да се вземат предвид. Доколкото кредитът е послужил за закупуването на апартамент № 42, от който ищецът притежава 64500/84500 ид.ч., а ответницата 20000/84500 ид.ч., то дължимата част от ищеца е 11251,43 лв., а от ответницата – 3488,81 лв. Доказаното плащане от ищеца на дължимата от ответницата сума към банката, обуславя извода за неоснователно обогатяване на В.С.. Предявеният иск с правно основание чл.127, ал.2 от ЗЗД се явява основателен за сумата от 3488,81 лв., до която следва да се уважи и отхвърли за горницата над тази сума до претендираната от 8036,50 лв. По аналогични съображения предявеният иск с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД се явява основателен за сумата от 295,96 лв., представляваща законната лихва от датата на плащането на всяка вноска до 30.06.2020г., и да се отхвърли за горницата от присъдената до претендираната в размер на 1250,43 лв.

Жалбата на въззивника, в частта относно непроизнасяне по направеното искане с правно основание чл. 349, ал. 3 от ГПК за вписване на законна ипотека върху апартамент № 3, е недопустима поради следните съображения:

Предмет на въззивно обжалване може да бъде единствено диспозитива на първоинстанционното решение, но не и мотивите. В случая, първоинстанционният съд е изложил в мотивите си становище, че не дължи произнасяне по изявлението на процесуалния представител на въззивника за учредяване на законна ипотека, поради което и липсва постановен диспозитив.

Единствено за пълнота на изложеното следва да се облежи, че съгласно чл. 349, ал. 3 от ГПК, за вземанията за уравниение на дяловете заинтересованите страни могат да впишат законна ипотека. Посочената разпоредба предоставя правна възможност на страна в процеса да впише ипотека за нейните вземания върху предмета на делото. Исканията на страните, които се предявяват пред съда и по които съдът дължи произнасяне с диспозитив, са тези по чл. 349, ал. 1 от ГПК и по чл. 349, ал. 2 от ГПК. Останалите алинеи на същия член, не представляват искания на страните, а законови последици от решението или от неизпълнението му в посочен срок. Съдът не дължи преписването на разпоредбите от ГПК в диспозитива на решението, тъй като те действат *ex lege* – решението на съда не води до възникването на посочените права, а те възникват по силата на самия закон. Учредяването на законна ипотека се допуска направо по силата на закона, но в изрично посочени случаи и то само за определена категория кредитори. При учредяване на законна ипотека е налице единствено производство по вписване. То започва с молба на кредитора с искане за нейното вписване и последващо определение на съдията по вписванията, с което тази молба се уважава. В тази хипотеза може да се каже, че е налице изцяло процесуален фактически състав. Той е съставен от два публичноправни елемента – молбата на кредитора и определението на съдията по вписванията. Чрез учредяването на законната ипотека кредиторът упражнява свое потестативно право, което е допустимо само в лимитивно изброените в закона хипотези, една от които е чл. 168, ал. 1, т. 2 от ЗЗД /вр. с чл. 349, ал. 3 от ГПК/. Възможно и допустимо е в съдебното решение да се вписват и законни последици от

решението, но това не представлява произнасяне на съда по исканията на страните и не е диспозитив на решението. Вписването на тези последици в решението, когато то е направено, е само информативно. За своите процесуални права страната е длъжна да се грижи самостоятелно. Още повече, че в настоящия казус не е налице основание за вписване на законна ипотека, доколкото при извършването на делбата не е уважена възлагателна претенция по чл.349, ал.1 или ал.2 от ГПК, а е извършено разпределение на съсобствените между страните имоти по реда на чл.353 от ГПК.

По въззивна жалба вх. № 295288/28.07.2021г.:

Жалбата касае произнасянето на първоинстанционния съд по насрещни претенции на страните за заплащане на пълната/половината стойност на кухня в апартамент № 42. Претенциите не са конкретизирани, поради което се поставя въпросът дали същите се претендират като подобрения или движими вещи. От приетия договор – поръчка от 19.10.2007г. е видно, че се касае за доставка на мебели с включени ел. уреди и монтаж на стойност 6317 лв. Страните не са ангажирали доказателства за вида на мебелите, начина на прикрепянето им, дали същите подлежат на демонтаж, нито има доказателства за тяхната стойност и дали същите увеличават стойността на имота.

Единствените събрани доказателства по отношение на тази кухня са относно произхода на средствата, с които е същата е заплатена. В тази част, въззивният състав споделя извода на районния съд, че кухнята и оборудването от ел. уреди е заплатено със сума, дарена от майката на въззивника, и препраща към изложените в тази част мотиви, на осн. на чл.272 от ГПК.

С оглед процесуалното бездействие на двете страни, съдът намира, че така наречената вградена кухня не представлява подобрение по своя характер. Няма спор, че ел. уредите са движими вещи и подлежат на делба, само ако такава е поискана и същите са допуснати в първата фаза на производството. След като никоя от страните не е провела необходимото доказване, че кухненските мебели са трайно прикрепени към пода и стените на помещението и не могат да се преместят без демонтаж, или че след демонтажа ще загубят стойността си, то следва да се приеме и по отношение на тях, че се касае за движими вещи, по отношение на които не е поискана делба в първата фаза на производството /в този смисъл т.8 от Постановление № 6 от 27.XII.1974г. по гр. д. № 9/74г., Пленум на ВС/. Освен това, кухнята се намира в апартамент № 42, който е възложен на въззивникът и стойността ѝ следва да е взета предвид при оценката на имота, респ. да е намерила отражение в присъденото уравнение на дяловете на страните.

По изложените съображения, насрещните претенции на страните по отношение на кухненско обзавеждане на апартамент № 42 са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Поради частично несъвпадение на изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, решението в обжалваните части следва да бъде частично отменено, съобразно изложените мотиви.

Съобразно изхода по подадените жалби и на основание чл.355, изр. второ ГПК вр. чл.

78 от ГПК страните си дължат направените разноси пред настоящата инстанция съобразно уважената/отхвърлена част от исковите претенции. Процесуалният представител на въззиваемата е релевирал възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 2000 лв. на представителя на въззивникът, което съдът, съобразно предмета и сложността на делото, преценява за основателно. В случая спорът пред въззивната инстанция е приключил в едно заседание, като между страните не е имало спор по фактите, а по правото. Изложеното обуславя извод за невисока правна и фактическа сложност на делото. Ето защо заплатеният адвокатски хонорар следва да бъде намален до минималния размер, определен по правилата на Наредба № 1/2004г., а именно 600 лв. При така определеното адвокатско възнаграждение, въззиваемата следва да заплати на въззивника разноси в размер на 221,17 лв., а въззивникът следва да заплати на въззиваемата разноси в размер на 480,59 лв.

Воден от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 261944 от 14.06.2021г., постановено по гр. дело № 15512/2017г. на ВРС, XLII-ри състав в следните части:

1/ в частта, с която е отхвърлена претенцията на К. Б. Т., ЕГН ***** срещу В. П. СТ., ЕГН *****, за разликата от 1199,12 лв. до 3488,81 лв., представляваща заплатена главница по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. за периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г. и за разликата от 293,71 лв. до 295,96 лв., представляваща законната лихва от датата на плащането на всяка вноска до 30.06.2020г.;

2/ в частта, с която В. П. СТ., ЕГН ***** е осъдена да заплати на К. Б. Т., ЕГН *****, сумата от 6317,00 лв. – заплатена от въззиваемия сума с извънсемейни средства по договор за проектиране, доставка и монтаж на мебели от 19.10.2007г., за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к.Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6,

И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА В. П. СТ., ЕГН ***** да заплати на К. Б. Т., ЕГН ***** сумата от 3488,81 лв., представляваща заплатена главница по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. за периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г. и сумата 295,96 лв., представляваща законната лихва от датата на плащането на всяка вноска до 30.06.2020г., на осн. чл.127, ал.2 и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

ОТХВЪРЛЯ иска на К. Б. Т., ЕГН 661022096 за осъждане на В. П. СТ., ЕГН ***** да му заплати сумата от 6317,00 лв., претендирана като заплатена от него сума с извънсемейни средства по договор за проектиране, доставка и монтаж на мебели от 19.10.2007г., за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к.Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261944 от 14.06.2021г., постановено по гр. дело №

15512/2017г. на ВРС, ХЛП-ри състав в частите, с които:

1/ са отхвърлени исковете с правно основание чл.127, ал.2 и чл.86, ал.1 от ЗЗД, предявени от К. Б. Т., ЕГН 661022096 срещу В. П. СТ., ЕГН ***** за заплащане на разликата над 3488,81 лв. до претендираната главница от 8036,50 лв., както и за разликата над 295,96 лв. до претендираната в размер на 1250,43 лв., представляваща законната лихва от датата на плащането на всяка вноска до 30.06.2020г., дължими по договор за ипотечен кредит от 06.11.2007г. за периода от 30.01.2019г. до 30.06.2020г.

2/ е отхвърлена претенцията по сметки на В. П. СТ., ЕГН ***** против К. Б. Т., ЕГН 661022096 за заплащане на сумата от 3158,50 лв., претендирана като ½ от общо платената сума от въззивницата с лични средства в размер на 6317 лв. за кухненско обзавеждане на апартамент № 42, находящ се в гр.Варна, ж.к.Ч. , бл. 1, вх. В, ет. 6 с включени в него ел.уреди, придобито от „ДЕСПАС“ ООД по силата на договор за поръчка от 19.10.2007г.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба вх. № 295362/29.07.2021г., в частта относно непроизнасяне на първоинстанционния съд по направеното от К. Б. Т., ЕГН 661022096 искане с правно основание чл. 349, ал. 3 от ГПК за вписване на законна ипотека върху апартамент № 3 и **ПРЕКРАТЯВА** въззивното производство в тази част.

В останалите части решението не е обжалвано и е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА В. П. СТ., ЕГН ***** от гр. Варна да заплати на К. Б. Т., ЕГН 661022096 от гр. Варна сумата от **221,17 лв. /двеста двадесет и един лева и седемнадесет стотинки/**, представляваща направените съдебно деловодни разноски пред ВОС, на основание чл.78 от ГПК.

ОСЪЖДА К. Б. Т., ЕГН 661022096 от гр. Варна да заплати на В. П. СТ., ЕГН ***** от гр. Варна сумата от **480,59 лв. /четиристотин и осемдесет лева и петдесет и девет стотинки/**, представляваща направените съдебно деловодни разноски пред ВОС, на основание чл.78 от ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____